

La lliçó de Salt

Quan, fa prop de cinc anys, es va produir la revolta de la *banlieue* parisenca, els experts en immigració van descartar que a Catalunya es pogués donar una situació similar. La mort accidental a Clichy-sous-Bois de dos joves francesos, fills de magribins immigrants dels anys 60, i els incidents que la van succeir, amb la crema continuada de cotxes i enfrontaments directes amb la policia, responien al fracàs d'un model d'assimilació que havia condemnat barris sencers a la marginació i que castigava especialment els joves de la segona generació.

JOSEP PLAYÀ MASET > TEXT
MARC FARO COSTA > FOTOS

«Els actes vandàlics de París són provocats per joves criats a França que s'han quedat marginats al seu país, però ja no se senten magribins. Són gent que no tenen res a perdre», explicava Abdelkader Aslimani, aleshores secretari d'immigració d'UGT. «Aquí aquests problemes els tindrem d'aquí a vint anys. Ara veig més probable que es donin conflictes aïllats, però no els tindran ni el Govern central ni la

Generalitat, sinó els municipis». La frase era premonitòria. Són municipis com Salt, Vic o el Vendrell els que han hagut d'afrontar petits problemes de convivència, que, per la seva novetat, han estat al centre de l'actualitat de tot el país.

L'aparició als mitjans de comunicació de joves marroquins de Salt parlant en català anuncia l'emergència d'una segona generació, que a diferència dels seus pares no ha vingut per buscar feina sinó que

>> *L'alcaldesa de Salt, Iolanda Pineda, es va veure obligada a desallotjar alguns veïns que van alterar l'ordre públic en el ple municipal del 25 de febrer.*

Salt és un laboratori, però no «de l'odi», com erròniament i injusta va titular un important mitjà de comunicació estatal

>> El ple del 22 de febrer es va suspendre perquè més de 200 persones s'hi van manifestar en protesta per l'augment de la inseguretat ciutadana.

reclamen els mateixos drets dels qui han estat companys seus a l'institut. Són fills de la immigració però més ben preparats, es consideren habitants de Salt més que de Nador i aficionats del Barça més que seguidors d'un ídol llunyà com El Guerrouj. Però es troben sense feina, amb poques perspectives de trobar-ne i, quan així sigui, en pèssimes condicions. Se'ls mira encara com «els moros», i se'ls fa culpables tant d'onades de robatoris com dels problemes de convivència a les comunitats de veïns o de quedar-se amb els escassos recursos dels serveis socials. I qui els posa en el punt de mira són moltes vegades els fills d'una immigració anterior.

Salt és un laboratori, però no «de l'odi», com erròniament i injusta va titular un important mitjà de comunicació estatal, sinó del futur. De les dificultats d'integrar una immigració que va arribar de cop, de l'impacte que la crisi té en els sectors més desfavorits i menys preparats, d'un fracàs escolar massa elevat, de la competència pels ajuts assistencials entre les famílies més necessitades. Res no fa pensar en una revolta com les de París, ni a Salt, ni a Vic, ni a Manlleu, ni a Banyoles, primer perquè numèricament són nuclis minoritaris, especialment els dits joves de segona generació, però també perquè des dels organismes que han treballat amb la immigració es tenen ben detectats aquests focus de malestar. Però d'altra banda, problemes com la inseguretat –estretament lligada a la crisi–, la manca de lideratge –per

part dels qui, com els imams, es podien considerar els seus guies– o les escasses sortides professionals que tenen els joves dels barris obrers obliguen a pensar en polítiques de llarg termini. Amb més mossos al carrer pot augmentar la seguretat, però aconseguir escoles que no siguin un gueto i barris que responguin realment a la idea de la multiculturalitat, també amb la presència dels catalans de sempre, és més complicat, requereix decisió política i inversions. I el compromís també dels veïns i dels municipis del costat.

Josep Playà Maset
és periodista.

>> *Companys de classe i de jocs a la plaça Llibertat.*

Es consideren habitants de Salt més que de Nador i aficionats del Barça més que seguidors d'un ídol llunyà com El Guerrouj